

LA GENETA

Fins ara les protagonistes d'aquesta secció, que com el seu nom indica vol ser de natura, han estat exclusivament les aus. L'admiració i estimació que professo pels ocells i les moltes hores que els he dedicat fa que em resulti més pràctic parlar d'aquest món, però crec que ja ha arribat l'hora de girar la vista cap a la «natura oculta», cap a aquesta part del món animal que és molt difícil d'observar però que, tanmateix, és aquí, ens envolta i, en gran part, ens és desconeguda, tot i la seva vital importància.

El cop definitiu per a fer aquest canvi de registre va venir per casualitat, quan, ara fa poc, en Vadó Vega em va mostrar una geneta que havia trobat morta de feia poc prop de casa seva. Un cotxe l'havia enxampada de ple, però restava sencera, com adormida, sense vestigis del trauma que acabava de passar. Era un exem-

plar magnífic, amb un pelatge espès i brillant; bigarrada amb uns dibuixos d'acurat disseny, se'ns mostrava, després de morta, amb tota la seva esplendor. No en vaig dubtar: la geneta mereixia un article al País Petit.

La geneta és un petit mamífer habitual dels nostres boscos, encara que amb una població molt reduïda. A primera vista sembla un gat amb potes curtes i cua molt llarga i estarrufada, però en realitat pertany a una família que evolutivament està entre els mustèlids (llúdriga, fura, mostela), els felins (gat, tigre, lleó) i els insectívors (talp, eriçó). Per això les seves característiques anatòmiques recullen trets de cada una d'aquestes famílies: la petjada de cinc dits, típica dels mustèlids; la cua llarga i les urpes retràctils dels felins, i el musell allargat dels insectívors, que contrasta amb una dentició preparada per a menjar de tot.

Es tracta d'un atractiu animal d'uns dos quilos de pes, amb un cos d'uns cinquanta centímetres de longitud i una cua d'uns quaranta. Té les potes curtes i robustes, un pelatge bru, clapejat de negre, i una cua estufada i llarga amb set o vuit anelles negres sobre fons marronós. L'expressió de la cara

és semblant a la d'un gat, entre viva i entremaliada.

El nom castellà és *gineta*, i per les nostres contrades és coneguda també com a «gat bornaix» o «gat mesquer», nom que li ve pel fet de que posseeix unes glàndules que produeixen mesc, una substància negra i espessa que desprèn una intensa ferum i que l'animal utilitza com a balisa olfactiva.

Podem trobar la geneta a l'Àsia i al nord d'Àfrica, com també en tota la península Ibèrica i a França, fins als rius Loira i Roine. Als Països Catalans és present arreu, amb més densitat als boscos d'alzina. En principi, és de procedència africana, i la seva presència a Europa ha constituït de sempre un

CONSTRUCCIONS

JAUME FERRER BLANCH, S.L.

PROMOCIONS I RESTAURACIONS

Av. Girona, 25 - 17142 VERGES
Tel. 972 78 03 26 - Mòbil 616 42 15 20

enigma científic, ja que no hi ha constància d'avantpassats seus en el registre fòssil. De totes maneres, com que se sap que els àrabs, per mantenir a ratlla les plagues de rosegadors i servir-se de la valuosa pell d'aquests ja l'havien semidomesticat molt abans que el gat, es dóna pràcticament per fet que va arribar a Europa amb les incursions musulmanes i que una vegada aquí va seguir el camí invers, el del retorn a l'estat salvatge.

Com moltes altres salvatgines, la geneta aprofita el silenci i la foscor de la nit per a millorar el seu rendiment depredador. En fer ús dels seus sentits finament desenvolupats i d'unes condicions físiques extraordinàries, les seves preses tenen poques possibilitats d'escapar-se: rates, ratolins, esquirols, ocells, peixos..., cauen

com mosques a les urpes d'una caçadora eficaç, pacient i oportunista, una caçadora extraordinàriament versàtil, veloç en terreny pla, àgil enfilant-se als arbres, que es cabussa, si fa falta, als rierols per agafar peixos o crancs i que, en temporades magres en què li falten les víctimes habituals, consumeix sense problemes insectes, cucs, fruita i altres productes vegetals.

Atès el caràcter discret i nocturn que la caracteritza, és molt difícil veure'n un exemplar viu en el seu hàbitat, però la seva presència es fàcil de detectar pel naturalista expert pels molts rastres que deixa: les restes dels àpats, les petjades tan particulars, les boles de mesc, la particular substància olfactiva o les abundants latrines que situa en llocs prominents.

Al contrari d'altres animalons

de la nostra fauna, la geneta no té la capacitat de construir els seus amagatalls i s'ha d'espavilar a trobar forats d'arbres vells, esquerdes naturals o caus abandonats d'altres espècies per a poder donar protecció a la seva prole, que sol ser d'entre dos i quatre petits per ventrada.

Malauradament, la seva bonica figura no sempre li ha estat positiva: encara avui dia, massa sovint la podem veure en algunes cases, després d'embalsamada, recollint, immòbil, la pols en un racó; un final indigne per a un animal tan bell.

QUICO FERRER
AINA FERRER (DIBUIX)

MAS PI Verges *Café*

*Un lloc de trobada
per gaudir
de qualsevol més...*

Bar
Terrasses
Galeria d'Art
Bona cuina
Braseria
Espais per: **Reunions, presentacions,
cursos, conferències...**

Tel. 972 78 06 12